

## Cevdet KARAL\*

### BİLEMEDİM

Çatlamış dudağına mı akşamın  
Uzayıp giden şarkısına mı, bilemedim  
Kaderleri, tren raylarını anımsatan âşıkların  
Hep yan yanasın ama kavuşamazsın

Koltuk numarasına mı, bilemedim  
Cam kenarı diye, ölüme bakan yolcuların  
Rüzgârda salınışına mı, bilemedim  
Toprağa, ölü kadınların  
Saçıyla tutunmuş ağaçların

Yaşlandıkça tenimizde açılan  
Düğme iliklerine mi, bilemedim  
Kötü niyet besleyen kalbi andırışına  
Çürümüş meyvelerin

Kıvrılıp yattığında sen  
Gebe kadın karnı gibi duran  
Bu hamağa mı, bilemedim  
İnsanı sezdirmeden  
Mezarına yaklaştıran

Onu gördüm  
Gelir, yine görürüm belki  
Bir elmayı dişler gibiydi  
Bilemedim  
Sanki parmak izini  
Tanıdığım birinin kanından  
Yeni vermişti

\* Şairin yayımlanacak olan “*Cesedi Nereye Gömelim*” kitabından üç bölüm.

## BİR DEMİR TÜCCARININ KIZI

Bir demir tüccarının kızı  
Bir kan gölüne bir kuğu bıraktı  
Bir gök, taze ışıklı  
Tozlu yaprakları yıkadı

Bir demir tüccarının kızı  
Kapattığım zarflarda yaşadı  
Yere düşen gözyaşında  
Kırıldı, parçalandı  
Zil sesinde gece yarısı

Bir demir tüccarının kızı  
Koruda koşarken ağladı

Güneşin ilk ışıklarından  
Evin duvarlarına sabahları  
Bir demir tüccarının kızı  
Çocuk resimleri yaptı  
Bilekleri, beyaz kanlı  
İncir dalları

İki kişiydim  
Biri öldü biri yaşadı

## GÖMLEK

Kedi gibi bir şeydi  
Dokunduğum, gölgeydi belki  
Hiç durmadan uyanacakmış gibi  
Renkler buldum uyudum ertesi gün  
Ara renkleri benimki ten rengi, sen rengi hepsi

Onu biliyor muydun  
Kulağında o bilmiyor ki sesi  
Rüzgârın bebeklik günleriydi

Çimenlerin önünde  
Yere düşmediği, eğildiği

Bulutların hızına ayak uyduran  
Bir düğün töreni tangosundan önceydi  
Kapat perdeleri biri görür  
Üstünde bir erkek gömleği

Bunu çok sonradan düşündüm  
Bacakların, yeni yazılmış bir hayat hikâyesi

Beni bir  
Kelebek iyileştirecekmiş  
Yıllar geçti, bir kelebek etkisi  
Bir filmin bir yeri  
Bir hasır şapka iğnesi  
Avuçlarda göz teri  
Son düğmeyi iliklerken  
Hatırlamak bir şeyi

Ya da bir zamanlar giydiđim  
Gömleđin rengi

Kalbin  
Hiç tersine çevrilmemiş kum saati  
Ve mutfak masası bir evin  
Günlerden hep pazar gibi

Bir bıçak  
Bıçak sadece  
O masanın üstünde  
Bir ölünün göğsünde durur gibi  
Öyle ne kadar durabilir ki